

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

2. ZÁŘÍ 2001

Z obsahu:

**Jako poslední nepřítel
bude zničena smrt
(1 Kor 15,27)**

Homilie Svatého otce
o slavnosti Nanebevzetí
P. Marie 15. srpna 2001
- strana 2 -

**Vy jste sůl země...
Vy jste světlo světa
(Mt 5,13-14)**

Poselství Jana Pavla II.
u příležitosti
XVII. světového dne
mládeže v Torontu
(18.-20. července 2002)
- strana 4 -

**Kněžské hnutí matky
Terezy »Corpus
Christi«**

Andres Gschwind
- strana 5 -

**I to patří
k dědictví otců...**

- strana 7 -

**„Chci své církvi vrátit
své srdce“**

- strana 8 -

**Poselství kardinála
Newmana dnešní době**

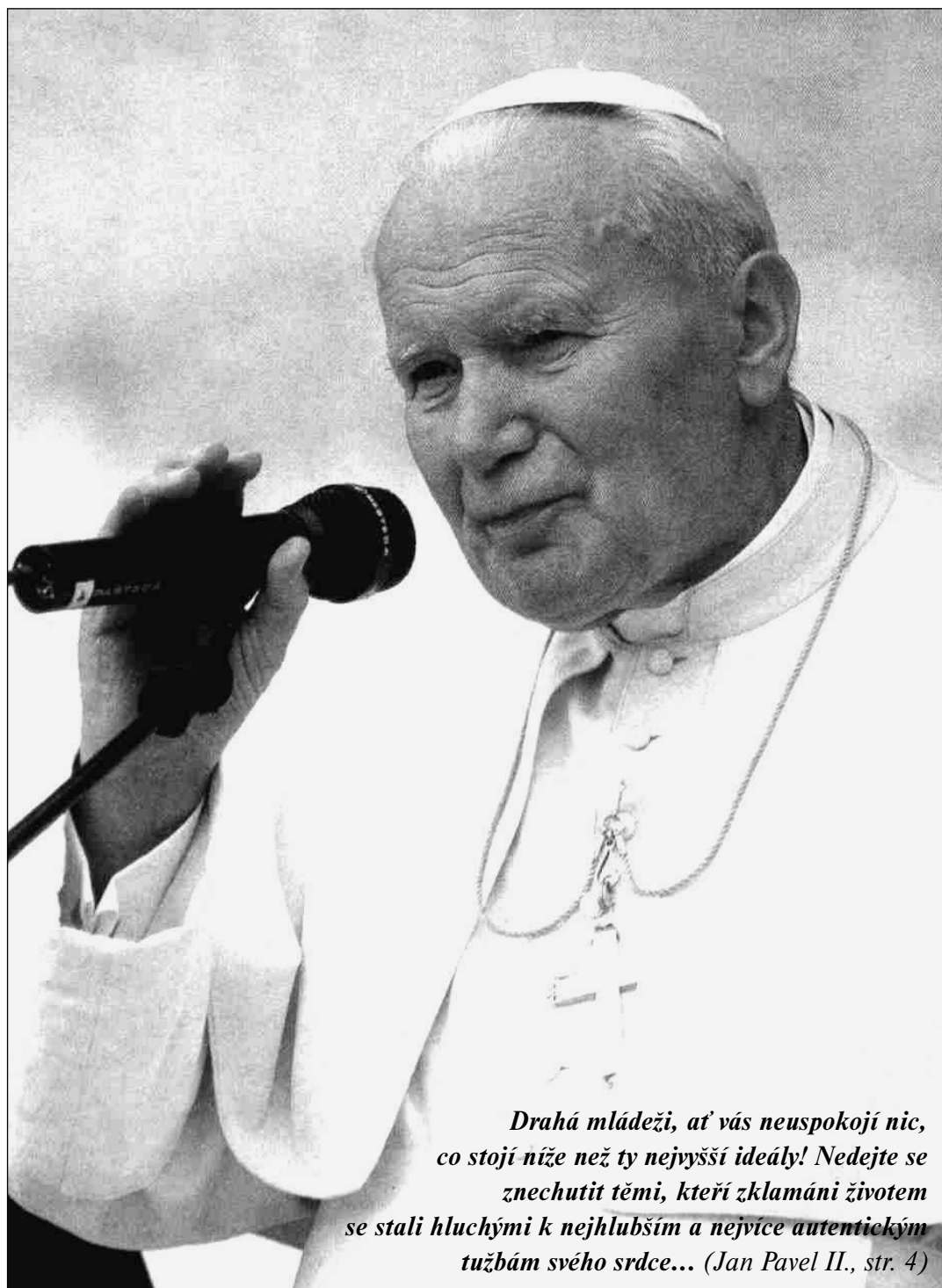
- strana 13 -

Vatikán a holokaust

- strana 14 -

**Proč církev nepřevzme
roli OSN**

- strana 14 -

*Drahá mládeži, ať vás neuspokojí nic,
co stojí níže než ty nejvyšší ideály! Nedejte se
znechutit těm, kteří zklamáni životem
se stali hluchými k nejhlubším a nejvíce autentickým
tužbám svého srdce... (Jan Pavel II., str. 4)*

NENÍ MOŽNO V CÍRKVI UČIT PROTI CÍRKVI

Biskup musí pečovat o to, aby teologie »nebyla soukromou spekulací, ale výkladem víry Církve«. Prohlásil to v rámci kurzu pro 140 nových biskupů 30. června t. r. ve Vatikánu kardinál Joseph Ratzinger.

Než se biskup vloží do určitého problému, který se týká víry, je třeba nejdříve uvážit, zda dotýčný sporný text nebo skupina textů jsou skutečně tak závažné, že je třeba vyvolat kolem toho rozruch, anebo bude výhodnější dát tomuto tématu vyhasnout. Na druhé straně však je třeba mít na zřeteli, že pokoj v církevním společenství je sice vždy vysokým dobrem, ale existuje také »falešný pokoj«.

Jestliže se dává všemu volný průběh, snadno se vytvoří pocit, že je všechno dovoleno. Každé zkeslení víry ponechané bez reakce skrývá v sobě prvek vnitřní otravy v organismu Církve, která sice jako by na počátku neškodila, ale potichu hlodá, až zcela otupí citlivost pro víru, soudí Ratzinger.

Úkolem biskupa je víru střežit a posilovat. Biskup musí víru zachovávat tak živou, aby nemohlo docházet ke konfliktům. Zvláštní důraz je třeba položit na to, co se hlásá v kázáních, v katechezích, v seminářích a na teologických fakultách. Biskup musí chránit víru také před překrucováním. Svoboda učení a učitelů je velkým dobrem, ale existuje také nebezpečí falešného pojetí svobody a právě v dnešní době je třeba zabránit všemožně zneužívání svobody.

Přijetí společné víry je dobrovolné, ale »jestliže má někdo svobodu víry, přijímá současně závazek střežit, aby pro všechny měla jednu formu, a nikdo nemůže pod rouškou svobody chtít zůstat uvnitř, ale pak ničit pravdu a Církve zevnitř,« varoval prefekt nové biskupy. Vysvětlil, že existují různé formy vazeb. »Jestliže někdo dobrovolně přijal na sebe učení ve jménu Církve, je s ní v jiném vztahu než laik, který pouze vlastním jménem chce všemožně prosazovat osobní názory. Není možno v Církvi učit proti Církvi,« dodal kardinál. Potvrdil, že není možno »změnit učitelský úřad na čistou akademickou neutrálnost«.

V katolické církvi je biskup »živým hlasem víry, jejímž je učitelem a strážcem«. Biskup však učí správně jen tehdy, když se tak děje »ve shodě s učitelským úřadem Petrova nástupce«. Učitelský úřad, to nejsou »pouta proti svobodě myšlení a bádání«, jak se někdy někteří domnívají. Spíše je třeba jej chápat jako pomoc v ztotožňování s hlasem Církve.

-kai-

Homilie Svatého otce o slavnosti Nanebevzetí P. Marie 15. srpna 2001

Jako poslední nepřítel bude zničena smrt (1 Kor 15,27)

Slova svatého Pavla, která zazněla před chvílí jako druhé čtení, nám pomáhají pochopit význam slavnosti, kterou dnes oslavujeme. V Marii vzaté do nebe na konci jejího pozemského života září definitivní Kristovo vítězství nad smrtí, která vstoupila do světa jako následek Adamova hříchu. Byl to Kristus, »nový« Adam, který porazil smrt tím, že dal sám sebe v oběť na Kalvárii v poslušné lásce vůči Otci. Tak nás vysvobodil z otroctví hříchu a zla.

V triumfu Panny rozjímá církev o té, kterou Otec vyvolil za pravou Matku jednorozeného Syna a zapojil ji tak intimně do spásného plánu vykoupění.

To je důvod, proč je Maria potěšujícím znamením naší naděje, jak na to správně upozorňuje liturgie. Když se díváme na ni, jak jí s jástotem unášejí zástupy andělů, celý lidský život, směsice světél a stínů, se otevírá perspektivě věčné blaženosti. Zatímco každodenní zkušenost nám dává přímo hmatatelně zakoušet, jak je naše pozemské putování poznamenáno nejistotou a bojem, nanebevzatá Panna ve slávě ráje nás ujišťuje, že nám nikdy nebude scházet Boží pomoc.

Na nebi se ukázalo velké znamení: žena oděná sluncem (Zj 12,1). Draží bratři a sestry, kteří jste se sešli v den tak drahý křesťanské zbožnosti, pohledme na Marii. Na nebi se nám dnes ukazuje velké znamení: Panna a Matka! Hovoří o tom prorocký jazyk autora knihy Zjevení z prvního čtení. Jak jedinečný zázrak před naším ohromeným zrakem! My, kteří jsme navykli zaměřovat se na pozemské skutečnosti, jsme pozváni, abychom svůj zrak obrátili vzhůru k nebi, kde je naše definitivní vlast a kde nás očekává nejsvětější Panna.

Moderní člověk možná více než dříve je zaujat hmotnými zájmy a záležitostmi. Hledá jistotu a nezřídka zakouší osamocení a úzkost. A co říci o záhadě smrti? Mariino nanebevzetí je událost, která nás velice zajímá právě proto, že každému

člověku je určeno zemřít. Ale smrt není poslední slovo. Tajemství nanebevzetí nás ujišťuje, že smrt je přechodem k životu, který je setkáním s láskou. Je to přechod k nebeské blaženosti vyhrazené pro ty, kteří pracují pro pravdu a spravedlnost a snaží se následovat Krista.

Od této chvíle mě budou blahoslavit všichni pokolení (Lk 1,48). Tak volá Kristova Matka při setkání se staříčkou příbuznou Alžbětou. Evangelium nám před chvílí

předložilo Magnificat, který církev zpívá každý den. Je to Mariina odpověď na prorocká slova Alžběty: *Blahoslavená, že jsi uvěřila, že se ti splní, co ti bylo řečeno od Pána.* (Lk 1,45)

V Marii se zaslíbení stává skutečností. Blažená je Matka a blažení budeme my, její děti, jestliže jako ona budeme poslouchat a uvedeme Pánova slova do praxe.

Kéž dnešní slavnost otevře naše srdce pro tuto vyšší perspektivu života. Kéž Panna, o které dnes rozjímáme, jak září

po Synově pravici, pomůže dnešnímu člověku, aby žil a věřil, že se naplní Pánova slova.

Dnes děti církve na zemi oslavují s jástotem přechod Panny do horního města, nebeského Jeruzaléma (Chvály a hymny IV). Tak dnes zpívá arménská liturgie. Osvojují si tato slova, když myslím na apoštolskou cestu do Kazachstánu a Arménie, kterou, dá-li Bůh, uskutečním za více než měsíc. Svěřuji ti, Maria, výsledek této nové etapy mé služby církvi a světu. Žádám od tebe pomoc, abys pomáhala věřícím být hlídkami naděje, která nezklame, aby bez ustání hlásali, že Kristus je vítěz nad zlem a nad smrtí. Osvět, věrná Ženo, lidstvo naší doby, aby pochopilo, že život každého člověka se nezmění v hrst popele, nýbrž že je povolán k údělu ve věčném štěstí.

Maria, »která jsi radostí nebe i země«, střež nás a pros za nás i za celý svět nyní i navěky. Amen.

Bolletino Vaticano
15. 8. 2001

Pravá velikost

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Když dáváš hostinu, pozvi chudé,
zmrzačené, chromé a slepé*

Je sváteční den. Tvůj nejlepší Přítel byl pozván do domu významného farizea. Za přijetí, kterého se mu dostane, se odvděčí slovem své pravdy. Nebude-li ti zatěžko připojit se k němu, i tobě se dostane božského poučení. *Rozumné srdce chápe poučné výroky.*

Prohlédni si pozorně společnost, která je tu přítomna. Jakmile Ježíš vstoupil do hodovní síně, všechny oči se obrátily k němu. Ale nejsou to pohledy, které vítají a přijímají s radostí. Tito lidé pozorují Ježíše s očekáváním, že budou očitými svědky toho, jak tento prorok porušuje Zákon a obyčej. Přímou cíhají na nějaké pochybení tohoto hosta, aby znovu posílili své sebevědomí, které on svým učením a příkladem povážlivě narušuje. Usvědčuje je, že jejich okázalé zachovávání Zákona není službou Bohu, ale spíše vlastní pyšce. Aby dobře vynikla jejich domnělá velikost, potřebují někoho, na koho by mohli ukazovat prstem. Je to velké pokušení pro každého, kdo se cítí povolán být nekompromisním mravokárcem, při čemž jeho častým argumentem, ať už vysloveným, nebo jen pocíťovaným, je: »To já...«

Není to bláhové, povyšovat chyby druhých na svou ctnost?

Jak velice jsou tito Ježíšovi spolustolovníci zahleděni do sebe, ukazují mimoděk i vlastním chováním. Přetlačují se u hodovní tabule jeden přes druhého, aby si zajistili co nejčestnější umístění. Nárokovat si nejčestnější místo znamená cenit sám sebe nad všechny ostatní. Při pohledu na tuto scénu se zamysli, zda se tu nenastavuje zrcadlo také tvé osobě. Rozhodni se, že se vynasnažíš, abys nenapodoboval jejich způsoby.

Ježíš vidí těm pokrytcům až na dno duše. Přišli, aby pozorovali jeho, a přitom zcela zapomněli, jak nápadnými se sami stali před jeho pohledem. I ty jsi přišel, abys pozoroval Ježíše, ale čiň tak z jiných důvodů. Především si všimni, s jakým taktem se obrací k těmto bláhovým duším. V jeho slovech nejsou výčitky ani pokárání. Je to spíše přátelská a moudrá rada, která hraje přesně na tu strunu, na kterou je jejich nitro naladěno. Toužíte po slávě a po počtách. Ale způsob, jakým o ně usilujete, vás může naopak přivést do

hanby. Čím výše ční váš sebestředný trůn, tím větší bude vaše ponížení, až se zhroutí. A zhroutit se může velmi snadno, jakmile se zjeví pravda. Uč se od svého Mistra, jak přistupovat k chybujícím, aniž bychom je ponižovali a ještě více odrazovali.

Z Ježíšových slov však můžeš načerpat i povzbuzení. Tak jako slabosti druhých nejsou tvou předností, tak ani vážnost, která patří jiným, nepředstavuje tvoje ponížení. Tak jako namyšlenost nezvětší tvoji slávu, tak ani skromnost tě nepřipraví o tvoji skutečnou velikost. To, co tě nejvíce ohrožuje, je tvoje vlastní nekritické sebezalíbení. Tvůj nebeský Hostitel, který tě zve k sobě, ví velmi dobře, které místo ti patří. Uvaž tedy důkladně, zda tvůj obyčej sledovat a posuzovat druhé tě nezaměstnává natolik, že nemáš kdy zhodnotit sám sebe. *Čím jsi větší, tím více se pokořuj, a před Pánem nalezněš milost. Pro ránu domyšlivce však není uzdravení, neboť se v něm uchýtilo ošklivé býlí.*

Doprovod' Ježíše až k farizeji, který ho dnes pozval do svého domu. To, co nyní spolu s ním uslyšíš, ti naznačuje nejbezpečnější cestu k pravé velikosti. Je to královská cesta nezištné a milosrdné lásky. Je to ona cesta, jakou kráčí sám Bůh, který *nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.*⁽¹⁾

Staň se nezištným služebníkem těch, kteří nemají, čím by ti oplatili. Oslavíš tak svého Boha, který je *Otec sirotků, ochránce vdov, hostí je ve svém svatém příbytku, zajišťuje opuštěným domov, vyvádí vězně k šťastnému životu*⁽²⁾. Čím pokornější a neokázalejší bude tvoje dobročinnost, tím více se můžeš podobat tomu, který tě stvořil. Může být něco zdrojem větší a jskutečnější velikosti? To je způsob, jak *jsi spojen s městem živého Boha, s nebeským Jeruzalémem, se vznešeným shromážděním a obcí těch, kdo mají práva jako prvorození a jsou zapsáni v nebi.*

Využij příležitosti, že můžeš oslovit svého Pána, a poděkuj mu, že tě vzal s sebou na tuto užitečnou lekci pokory a lásky, která vede k pravé velikosti. Popros jej upřímně, aby jeho slova dozrála v tvém srdci.

»Prosím tě, Pane, ať tvůj pokrm lásky dává mému srdci sílu, abych ve svých bratřích viděl tebe a v nich sloužil tobě.«⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 20,28; ⁽²⁾ rep. žalm 68

⁽³⁾ srov. modlitba po sv. přijímání

Liturgická čtení

1. čtení Sir 3,19–21.30–31

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezněš milost. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domyšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchýtilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2. čtení Žid 12,18–19.22–24a

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří a přitom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby (Bůh) už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozců, kteří jsou zapsáni v nebi; (přistoupili jste) k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

Evangelium Lk 14,1.7–14

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: „Uvolni mu místo!“ Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: „Příteli, pojď si sednout dopředu!“ To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“

Vy jste sůl země... Vy jste světlo světa (Mt 5,13-14)

Poselství Jana Pavla II. u příležitosti XVII. světového dne mládeže v Torontu (18. - 20. července 2002)

Drahá mládeži!

1. V mé paměti zůstává stále živá vzpomínka na mimořádné okamžiky, které jsme spolu prožili v Římě během Jubilea roku 2000, když jste přišli na pouť k hrobům apoštolů Petra a Pavla. V dlouhých řadách jste mlčky procházeli Svatou branou a připravovali jste se přijmout svátost smíření; ve večerním bdění a při mši svaté v Tor Vergata jste prožili intenzivní zážitek duchovní i církevní; posílení ve víře jste se vrátili domů s posláním vám svěřeným: stát se na tomto úsvitu nového tisíciletí odvážnými svědky evangelia.

Událost Světového dne mládeže se stala nyní důležitým momentem vašeho života a také života církve. Zvu vás nyní, abyste se začali připravovat na

XVII. vydání této velké události, které spatří své mezinárodní konání v Torontu v Kanadě v létě příštího roku. Bude to nová příležitost setkat se s Kristem, vydat svědectví o své přítomnosti v současné společnosti a stát se budovateli »civilizace lásky a pravdy«.

2. *Vy jste sůl země... vy jste světlo světa (Mt 5,13-14):* toto je téma, které jsem zvolil pro příští Světový den mládeže. Dva obrazy soli a světla, které použil Ježíš, jsou komplementární a bohaté na svůj smysl.

V dávnověku totiž sůl a světlo byly pokládány za podstatné prvky lidského života.

Vy jste sůl země... Jednou z prvořadých funkcí soli je, jak známo, ochutit, dát dobrou chuť pokrmům. Tento obraz nám připomíná, že skrze křest je celé naše bytí od základu proměněno, protože je »ochuceno« novým životem, který přichází od Krista (srov. Řím 6,4). Solí, díky které křesťanská identita nedegeneruje ani v prostředí silně sekularizovaném, je křestní milost, která nás obnovuje, dává nám žít v Kristu a činí nás schopnými odpovědět na jeho volání, *abychom přinášeli své tělo v obětí živou, svatou a bohumilou (Řím 12,1)*. Když psal sv. Pavel křesťanům v Římě, povzbuzoval je, aby jasně dosvědčovali svůj odlišný způsob života vzhledem k smýšlení svých současníků: *Nepřizpůsobujte se již mentalitě této doby, ale proměňte se tím, že obnovíte své smýšlení, abyste mohli rozpoznat Boží vůli, co je dobré, jemu milé a dokonalé. (Řím 12,2)*

Dlouhý čas byla sůl také prostředkem používaným ke konzervaci potravin. Jako sůl země jste povoláni, abyste zachovali víru, kterou jste přijali, a předávali ji neporušenou druhým. Vaše generace je postavena zvláštním způsobem tváří v tvář výzvě, aby zachovala poklad víry neporušený (srov. 2 Sol 2,15; 1 Tim 6,20; 2 Tim 1,14).

Objevte své křesťanské kořeny, učte se dějinám církve, prohlubujte znalosti duchovního dědictví, které vám bylo předáno, následujte svědky a učitele, kteří vás předešli! Jen když zůstanete věrni Božím příkázáním, Smlouvě, kterou Kristus zpečetil svou krví prolitou na kříži, budete moci být apoštoly a svědky v novém tisíciletí.

Je vlastní lidské povaze, a zvláště u mládeže, hledat Absolutno, smysl a plnost existence. Drahá mládeži, ať vás neuspokojí nic, co stojí níže než ty nejvyšší ideály! Nedejte se znechutit těmi, kteří zklamáni životem se stali hluší k nehlubším a nejvíce autentickým tužbám svého srdce. Máte pravdu, když se neoddáváte jalovými zábavám, přechodným módám a nízkým cílům. Zachováte-li si velké tužby po Pánu, dokážete se vyhnout prostřednosti a konformismu, tak rozšířeným v naší společnosti.

3. *Vy jste světlo světa...* U těch, kteří od počátku naslouchají Kristu, stejně jako u nás, symbol světla vyvolává touhu po pravdě a žizeň dospět k plnosti poznání, které jsou vloženy do nitra každé lidské bytosti.

Když světla ubývá nebo když zcela zmizí, není možno rozlišovat okolní skutečnosti. Uprostřed noci můžeme pocítit strach a nejistotu, a proto netrpělivě očekáváme příchod jitra a světla. Drahá mládeži, je na vás, abyste byli ranními hlídkami (srov. Iz 21,11-12), ohlašujícími příchod slunce, kterým je zmrtvýchvstalý Kristus!

Světlo, o kterém Kristus mluví v evangeliu, je ono světlo víry, nezištný dar Boží, který přichází, aby osvětlil srdce a roz-

jasnil rozum: *Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo“, zazářil v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. (2 Kor 4,6)* To je důvod, proč Kristova slova nabývají mimořádného vlivu, neboť vysvětlují jeho identitu a jeho poslání: *Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmách, ale bude mít světlo života. (Jan 8,12)*

Osobní setkání s Kristem osvětluje život novým světlem, posílá nás na správnou cestu a ukládá nám být jeho svědky. Nový způsob pohledu na svět a na druhé, který přichází od něho, nám dává hluboce proniknout do tajemství víry, která není jen souhrnem teoretických výroků, které je třeba shrnout a podrobit rozumu, ale je to zážitek asimilace, pravda o tom, jak žít, sůl a světlo veškeré skutečnosti (srov. Veritatis splendor 88).

V kontextu současné sekularizace, při níž mnozí naši současníci myslí a žijí, jako by Boha nebylo, nebo se oddávají iracionálními formám religiozity, je nutné, abyste právě vy, draží mladí lidé, potvrzovali, že víra je osobní rozhodnutí a týká se bytostně celého života. Evangelium nechť je velkým kritériem, které řídí rozhodování a orientaci vašeho života! Tak se

stanete misionáři skutky i slovy; kdekoliv budete pracovat a žít, budete znamením Boží lásky, věrohodnými svědky Kristovy láskyplné přítomnosti. Nezapomínejte: *Když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod kbelík!* (Mt 5,15)

Jako sůl dává chuť chlebu a světlo osvěcuje temnoty, tak svatost dává plný smysl životu a činí ho odleskem Boží slávy. Kolik světců, i mezi mladými, tvoří dějiny církve! Ve své lásce k Bohu dali plně zazářit svým heroickým ctnostem před tvář světa a stali se tak vzory života, které církev nabízí všem k následování. Za všechny stačí připomenout: Anežku Římskou, Ondřeje z Phu Yen, Petra Calungsoda, Josefu Bakhitu, Terezi z Lisieux, Petra Jiřího Frassatiho, Marcela Callo, Františka Castelló Aleu či ještě Kateřinu Tekakwithu, mladou Iročanku, zvanou »lilie Mohawků«. Prosim Boha třikrát svatého, aby na přimluvu toho nesmírného zástupu svědků vás učinil svatými, drazí mladí lidé, svatými třetího tisíciletí!

4. Drazí, je čas připravovat se na XVII. světový den mládeže. Posílám vám zvláštní výzvu, abyste četli a hlouběji poznali apoštolský list *Novo millennio ineunte*, který jsem napsal počátkem roku, abych provázel pokřtěné v této nové etapě života Církve a lidstva: »Nové století a nové tisíciletí se otevírají Kristovu světlu. Ne všichni však toto světlo vidí. Máme úžasný úkol být jeho odleskem.« (54)

Ano, nyní je hodina poslání! Ve vašich diecézích, ve vašich farnostech, ve vašich hnutích, společenstvích a komunitách vás Kristus volá, Církev vás přijímá jakožto dům a škola společenství a modlitby. Prohlubujte studium Božího slova a dovolte, aby osvítilo vaši mysl a vaše srdce. Čerpejte sílu svátostné milosti ze zpovědi a Eucharistie. Často praktikujte onen styk s Pánem »od srdce k srdci«, jakým je eucharistická adorace.

Den po dni budete přijímat nové nadšení, které vám dovolí, abyste posilovali ty, kteří trpí, a přinášeli pokoj světu. Je tolik osob zraněných životem, vyloučených z ekonomického rozvoje, bez střechy nad hlavou, bez rodiny nebo bez práce; mnozí se utápějí ve falešných iluzích a ztratili všechnu naději. V rozjímání o světle, které září z tváře zmrtvýchvstalého Krista, naučte se i vy žít jako *synové světla a synové dne* (1 Sol 5,5) a ukazujte všem, že *ovoce světla spočívá ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a pravdě* (Ef 5,9).

5. Drazí mladí přátelé, místem setkání všech, kteří mohou přijít, je Toronto! Uprostřed multikulturního a multiprofesního města vyjádříme jedinečnost Krista Spasitele a univerzalitu tajemství spásy, jejíž svátostí je Církev. Budeme se modlit za úplnou jednotu křesťanů v pravdě a v lásce, odpovíme na naléhavou výzvu Pána, který horoucně touží, *aby všichni byli jedno* (Jan 17,11).

Přijďte, abyste dali zaznít v širokých tepnách Toronta slavné zvěsti o Kristu, který miluje všechny lidi a dovede k naplnění každou známku dobra, krásy a pravdy přítomné v lidském městě. Přijďte, abyste vypovídali před celým světem o své radosti, že jste potkali Krista Ježíše, o své touze lépe ho poznat, o svém úsilí hlásat evangelium spásy až do končin země!

Vaši kanadští souvěkovi se již připravují, aby vás přijali s velkou pohostinností spolu se svými biskupy a civilními úřady. Za to jim již nyní živě děkuji. Kež první Světový den mládeže na počátku třetího tisíciletí předá všem poselství víry, naděje a lásky!

Ať vás provází moje požehnání. Marii, Matce Církve, svěřuji každého z vás, vaše povolání, vaše poslání.

Castell Gandolfo,
25. července 2001
Jan Pavel II.

Kněžské hnutí matky Terezy »Corpus Christi«

Poslední přání matky Terezy - kněžské hnutí »Corpus Christi« bylo znovu obnoveno 26. 3. - 1. 4. 2000 v Perth Amboy v USA a oficiálně založeno.

Moje osobní cesta do tohoto hnutí

Jako vikář v kantonu Aargau jsem se chtěl seznámit se sestrami matky Terezy v Curychu, a tak se stalo, že jsem tu a tam u nich sloužil mši svatou. Při tom jsem objevil spiritualitu, která mě velmi oslovovala a také posilovala, a to bylo to, co jsem vždy hledal. Tato spiritualita, která je skrz naskrz eucharistická, stala se pro mne velmi cennou podporou a pomocí v mém kněžském životě.

Když jsem nastoupil na své nové místo v Bernu (podzim 1997), chtěl jsem několik týdnů sbírat nové zkušenosti a rozhodl jsem se, že budu sloužit v Kalkatě v domech umírajících matky Terezy. Původně to bylo plánováno na červenec. Kvůli svatbám jsem termín přesunul na 9. září 1997. Dne 5. září se celý svět dověděl, že matka Tereza zemřela, a tak se stalo, že jsem přijel do Kalkaty právě na smuteční obřady a mohl jsem je zde prožít.

V mateřinci, kde je matka Tereza pochována, jsem potkal P. Pasquale, jednoho španělského kněze, který působí již několik let jako farář v Bronxu v New Yorku a byl pověřen matkou Terezou, aby povolal k životu a koordinoval kněžské hnutí »Corpus Christi«. Zeptal se mě, zda bych měl zájem stát se členem tohoto hnutí. Spontánně jsem souhlasil.

Pak jsem opět odcestoval do Švýcarska a ujal jsem se práce ve farnosti Nejsvětější Trojice v Bernu. Několikrát jsem se pokoušel navázat kontakt s P. Pasquale kvůli tomuto hnutí, ale marně. Dva roky jsem o něm nic neslyšel, až počát-

kem tohoto roku jsem dostal pozvánku na exercicie tohoto hnutí v New Yorku. Z exercicií jsem se vrátil bohatě obdarován a přál jsem si najít další kněze, kterým bych mohl sdělit tuto nádhernou zkušenost.

Jak vzniklo kněžské hnutí »Corpus Christi«?

V roce 1982 šel Pasquale Cervera studovat teologii do Říma. Tam poprvé slyšel o kněžském hnutí »Corpus Christi«, které založila matka Tereza a P. Joseph Langford. Později P. Langford založil kněžské společenství řádu matky Terezy. Pasquale pak přišel díky matce Tereze do New Yorku, kde dokončil studium a přijal kněžské svěcení.

Když byla v květnu 1997 matka Tereza v New Yorku, vyslovila velmi vroucí přání, aby bylo znovu oživeno kněžské hnutí určené jen diecézním kněžím. Matka Tereza a P. Pasquale předložili projekt kardinálu Johnu O'Connorovi, který mu dal své požehnání.

V červenci cestovali matka Tereza a P. Pasquale do Říma a rovněž Jan Pavel II. požehnal tomuto hnutí. Matka Tereza řekla na závěr, že její mise nyní končí a že by se chtěla vrátit do Kalkaty. Ani ne po dvou měsících zemřela.

Toto kněžské hnutí bylo pro matku Terezu jedním z jejích posledních velkých cílů. Řekla k tomu: »To vychází přímo z Ježíšova Srdce.« Pět dní před její smrtí s ní P. Pasquale telefonicky hovořil a ona mu řekla: »Jak se daří tobě a kněžskému hnutí Corpus Christi? Kdy přijedeš do Kalkaty? Je tu tolik práce!«

Po pohřbu matky Terezy si P. Pasquale položil otázku, jak to bude dál s kněžským hnutím,

keré si matka Tereza tolik přála a jehož oživením pověřila jako koordinátora právě jeho.

Modlil se u hrobu matky Terezy, aby mu dala znamení. V tu chvíli se v blízkosti nacházeli tři kněží, ke kterým jsem směl náležet i já. Spontánně jsme všichni tři souhlasili. To bylo pro něho znamení, aby pokračoval, a matka Tereza se měla postarat o ostatní.

Od 26. března do 1. dubna 2000 se tedy konaly v New Yorku exercicie. Sešlo se 11 kněží, z toho dva z řádu matky Terezy. Exercicie vedl P. Joseph Langford. V těch dnech mohlo konečně ožít kněžské hnutí. V budoucnosti se mají konat exercicie 1 – 2x do roka, aby uvedly nové zájemce do spirituality matky Terezy a jejího hnutí. V jednotlivých zemích se mají čas od času organizovat setkání, aby došlo k výměně zkušeností.

Kněžské hnutí »Corpus Christi« jako odpověď na dnešní dobu

Matka Tereza chtěla tímto hnutím pomáhat kněžím. Označila je jménem »Corpus Christi« jako »malou cestu svatosti pro kněze«. Osobně jsem přesvědčen, že toto hnutí pro kněze je odpověď a pravá pomoc při nejhlubší duchovní nouzi v naší době v západních zemích.

Naplnují mě především ty starosti, s nimiž se jako kněz ve Švýcarsku potýkám:

My kněží žijeme často jako individualisté a osamělí chodci a nevyzařujeme již radost z toho, že jsme kněží. Zdá se, že Eucharistie již není středem a pramenem našeho života. Často se nám nechce ji pravidelně slavit a nečerpáme ze zdroje eucharistické adorace. Často se Eucharistie ocitá v nebezpečí, když nás zastupují pastorační asistenti, kteří s touto svátostí »experimentují«, a tak zpochybňují její svátostný charakter. Mnozí z nás jsou materialisticky založeni a máme životní standard, který je v porovnání s vět-

NĚKOLIK BODŮ STATUTU HNUTÍ »CORPUS CHRISTI«

Cílem hnutí je žít evangelium věrně, v prostotě a chudobě ducha ve spojení se spiritualitou a charismatem, které dal Bůh celému světu skrze matku Terezu.

* * *

Ježíš na kříži zvolal: *Žízním*. Jako kněží slyšíme toto volání, abychom hasili jeho žízeň po lásce a duších tím, že sami žízíme po jeho lásce. Chceme žít tak, že se zcela soustředujeme na Eucharistii, která je pro nás pramenem a vrcholem našeho kněžského života. Přitom se chceme zcela odevzdat do rukou Panny Marie, Matky církve a Matky kněží.

* * *

V každodenní mši svaté a hodinové adoraci před Eucharistií nacházíme střed našeho života a chceme růst v lásce k Ježíši tím, že se budeme sytit z jeho lásky.

* * *

Milujeme zvláště chudé, ať už materiálně, nebo duchovně, a snažíme se v nich vidět a milovat trpícího a žíznicího Krista. Usilujeme o prostý způsob života a zbavujeme se všech nadbytečných věcí.

* * *

Musíme být druhým kněžím hnutí oporou a pomoci a posilovat se vzájemně v duchovním růstu.

* * *

Jako členové hnutí jsme »adoptováni« některou ze sester matky Terezy a i my »adoptujeme« tuto sestru a denně se za ni modlíme.

šinou privilegovaný, a to nám ubírá na věrohodnosti. Mladí kněžští kandidáti jsou znepokojeni a nemají dobré vzory, podle kterých by se mohli orientovat a povzbuzovat na své cestě.

Jsem přesvědčen, že kněžské hnutí »Corpus Christi« je v naší době důležitým stavebním kamenem pro radostnou a přesvědči-

vou církev, protože nabízí kněžím správnou spirituální pomoc. Toto hnutí ukazuje jednoduchou cestu a mohou se k němu připojit jak světští, tak řeholní kněží. Všichni jsou v první řadě podřízeni svému biskupu nebo řádovému představenému.

-sks- 23/2001

Překlad -Iš-

ŽÍT V NEJVNITŘNĚJŠÍ SVATYNI CÍRKVE

Edita Steinová řekla před svým vstupem do kláštera jedné karmelitky: „Pomozte mi, abych byla hodna žít v nejvnitřnější svatyni Církve a stát za těmi, kteří musejí působit venku.“

Nejvnitřnější svatyní Církve, která je mystickým Tělem Kristovým, je Bohočlověk Kristus, kterého živě potkáváme v tajemství svaté Eucharistie. Denní klanění před svatostánkem není ztraceným časem. Určuje celý den. Kdo pěstuje živý rozhovor s Ježíšem ve svatostánku, nemůže jít »venku« nevšímavě a bez lásky kolem žádného člověka. Když ochabuje víra v Ježíšovu přítomnost v Eucharistii, postihuje to v základu také obětavou lásku k bližnímu.

Arcibiskup Dyba vyprávěl jednou svým posluchačům o setkání Petra a Pavla s ochrnutým žebřákem u »krásné« chrámové brány. Petr říká ochrnutému: »Zlata a stříbra nemám, ale co mám, dám ti ve jménu Ježíše Krista.«

Arcibiskup Dyba míní, že v Německu by se žebřákovi řeklo: Zlata a stříbra máme dost a mnoho úředníků je správných, ale »nevíme, co si počít se jménem Ježíše Krista!«

Před svatostánkem můžeme Ježíšovo jméno vzývat. ON může všechno. ON dovede dokonce naše srdce z kamene přeformovat v živá srdce. Kde už není »v nejvnitřnější svatyni Církve«, před svatostánkem, žádných lidí, kteří adorují, je také venku stále studeněji a bezcitněji.

W. Studer, SKS 33/2001

Překlad -jv-

I to patří k dědictví otců...

V pátek 31. srpna 2001 posvěcuje olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner kapli a sloup Nejsvětější Trojice na hlavním náměstí v Olomouci po generální opravě této kulturní památky. Zároveň se oslavuje její zařazení do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

O svátku Nejsvětější Trojice 10. června 2001 připravoval na tuto událost své farníky v kostele sv. Mořice kanovník P. František Hanáček. Byla slavnost Nejsvětější Trojice, a tedy slavnost - patrocinium - kaple v čestném sloupu, monumentální památce mořické farnosti.

Bylo by zajímavé udělat anketu s jednoduchou otázkou: Co je to Nejsvětější Trojice?

Podle toho, komu by tato otázka byla položena zde v Olomouci, bychom dostali asi následující odpovědi:

Pán Bůh. - No přece ten sloup! - Bůh Otec, Syn a Duch svatý. - Myslíte tu hospodu? - Nejcenější a největší barokní sousoší ve střední Evropě. -

Bezesporu je tento evropský umělecký poklad viditelným spojením dobových náboženských představ s teologicky naprosto přesným vymezením náboženské pravdy o Bohu a také o naší pozemské cestě k nebesům.

Je obdivuhodným, důmyslným darem Božím, že tento odkaz víry předků je realizován v hmotě stavebního materiálu, kamene, ušlechtilého kovu, že spočívá nepřehlédnutelně v srdci města, povždy všem před očima, že celou řadu generací stále nutí vzhlednout po ušlechtilých liniích sousoší až k vrcholu, stále znovu se ptát a odpovídat Otcí, Synu i Duchu svatému.

Chceme-li cokoli solidního vybudovat, musí to mít řádné základy. Sloup je má - do hloubky víc jak 2 m o ploše 200 m².

Bez solidních základů, a v duchovní oblasti to platí zvláště, se těžko vybudují hodnoty uznatelné jak Bohem, tak i lidmi!

Bez vytrvalé a poctivé každodenní lopoty nelze žádné dílo dokončit, i v tom je sloup svědectvím pile svých tvůrců. Vždyť je to právě Bůh v Trojici osob, z něhož nám plyne příklad tvořivého napětí do kraj-

nosti. Nebyl to snad Bůh Otec, který svou tvůrčí mocí vstoupil do stvořitelského díla? A co víc, Bůh tento svět neustále udržuje v bytí a počítá s jeho pokrokem a vývojem!

I když první člověk svou volbou učinil unáhlené a nesprávné rozhodnutí nechtít dobro, za-

vzdorovat Božímu řádu, přesto v druhé Osobě - Ježíši Kristu je vzor obětavosti a nasazení pro dobro člověka, jež nazýváme spásou. Jaký to musel být „pracovní výkon“, nést kříž na popraviště!

Vizme třetí osobu z Trojice - Ducha svatého: Nechce On pracovat právě v nás, abychom i my byli nositeli dobra a nesobecké snahy prospívat druhým v těle i duchu?

Vidíme, že Nejsvětější Trojice byla a je svou tvůrčí aktivitou inspirativní až podnes. A tyto duchovní dimenze jsou prezentovány na tomto monumentu.

Když dílo v 18. stol. dospělo ke zdárnému konci, byla do kamene vtesána latinská slova:

„Trojjedinému a pravému Bohu za přítomnosti veličenstev Františka a Terezie tento velikán posvěcen kardinálem Troyerem 9. září roku 1754.“

Kéž každý z nás, až budeme kolem tohoto sloupu procházet, si položí otázku: Jak já naplním úkol daný Bohem? Co po mně tady zůstane?

Kéž je jednou obojí naplněno v blízkosti Nejsvětější Trojice!

Naše víra má být postavena na apoštolech, aby vrcholila ctnostmi víry, naděje a lásky.

Než dojdeme k blaženosti věčného Slunce, potkáme Nanebevzatou i bojovníka za čistotu nebeských zájmů, sv. archanděla Michaela.

Ponechejme si ve vzájemném respektu ke složitým cestám víry ty nejrůznější roviny vnímání sloupu Nejsvětější Trojice.

Jaká síla tvořivého ducha a obětavost a vůle Václava Rendra a Filipa Sattlera, jejich pomocníků a následovníků Františka Thonecka, Jana a Ignáce Rokických, Jana Forstnera, Ondřeje Zahnera! - Kolik finančních obětí od Václava Rendra přes Antonína Saka až po probošta Gianniniho! - Jak byli naši předkové důmyslní, pracovití, nesobečtí, vroucí, pevní ve víře, vnímaví k Božím darům! - Jak úžasně sloup vykresluje duchovní cestu lidské duše prostřednictvím všeho Bohem daného, od hmotných skutečností po nehmotné, z pozemské připoutanosti k nebeským výšinám!

Díky vám, světcí Václave, Mořici, Jene, Cyrile a Metoději, Pavlino, že připomínáte svou blízkost a přítom nabádáte k pozvednutí ke svatosti!

Díky Boží vůli za historickou předjímku - umístění sochy Jana Sarkandra, kterého mohl Jan Pavel II. svatořečit až v našich dnech, a to právě v Olomouci.

Díky, Ženo, oděná sluncem, Paní naše, Prostřednice naše!

Díky, Bože v Trojici jediný!

Barokní sloup s vnitřní kaplí vysoký 35 m byl zbudován v letech 1716-1754 po morové epidemii ke cti Nejsvětější Trojice. Nese reliéfy 12 apoštolů, sochy 18 světců, 3 ctností, nanebevzetí P. Marie, andělů se sv. Michaelem a silně zlacené vrcholové sousoší Nejsvětější Trojice.

„Chci své církvi vrátit své srdce“

Françoise - Františka, mladá žena z okolí Paříže, už 7 let přijímá poselství, v nichž Ježíš slibuje všem, kdo jej s vírou přijmou, svou zřetelnou přítomnost a něžnou náklonnost. Počátkem tohoto roku podnikla svou první přednáškovou cestu, a to do jižního Německa. V Kempenu (31. 1.), Kochelu (2. 2.) a Sindelfingen (4. 2.) mluvila k přibližně sedmi stům osob o „Ježíšově něžnosti“.

V úvodu přednášky v Sindelfingen vyzvedl kněz, který ji doprovázel, mimořádný význam soukromých zjevení pro víru církve. V dějinách církve vždycky byly osoby, kterým se dostávalo zjevení k všeobecnému prohloubení a posílení víry (např. sv. Jan z Kříže, Marie Markéta Alacoque, sestra Faustyna a malí pastýři z Fatimy). „I když je biblické zjevení uzavřeno, jeho obsah není plně vyčerpán; bude úkolem křesťanské víry postupně během staletí proniknout jeho celý dosah.“ (KKK čl. 66) Ježíš říká v Janově evangeliu: „Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět.“ (16,12) K tomu si dnes volí prosté duše, které naplňuje svým svatým Duchem, aby světu, který žízni po lásce, hlásaly jeho milující blízkost. Františcino poselství je poselství naděje a lásky, jímž se má svět znovu narodit k radosti života s Bohem. Toto poselství Ježíšovy lásky a něhy je dáno nám všem, k posílení naší víry a k obrácení. Je to lék, který Bůh chce darovat naší společnosti, aby uzdravil její rány a trápení.

Kněz konstatoval, že nikdy od Františky neslyšel nic, co by odporovalo učení církve, a uzavřel to slovy: „Ježíšova poselství Františce zvěstují jedině slávu Boží. Jsou jako tryskající pramen, který nás má osvěžit.“

Učme se důvěřovat Bohu

Františka poukázala na to, že poselství, které přijímá od Ježíše, zvěstuje *jeho návrat do srdcí*. Ježíš oznamuje i svůj návrat „ve slávě“. Jisté výpovědi o tomto návratu „ve slávě“ je však třeba brát opatrně, protože mnozí lidé hlásají věci, které nepřicházejí od Boha. Jisté je, že Ježíš přichází do našich srdcí. Přitom každé

srdce, které se otevře, silně pocítí jeho přítomnost. Abychom dospěli k této niterné důvěrnosti s Bohem, musíme samozřejmě být očištěni. Tato *očista celého lidstva* se podle Ježíšovy výpovědi vzbuzuje skutečně. Je to milost, protože jednotlivec přitom uvidí svou duši Božím očima. Milost i proto, že v té chvíli se mnozí vrátí k Bohu. Ale pro ty, kdo odmítnou Boha, to bude okamžik velmi bolestný. Svými poselstvími (Františce) chce Bůh (už teď) uvést do svého srdce co nejvíce lidí, protože nás nerad vidí trpět. Mnohé duše, které velmi milují Ježíše, už tuto očistu prodělaly. Tito lidé budou plni radosti, až přijde na lidstvo ona chvíle milosti.

Ke své vlastní cestě třibení Františka říká: „*Také já jsem byla na začátku tohoto charismatu pečlivě očištěna. Není to tak jednoduché, dostat takové charisma. Měla jsem strach, že budu oklamána. Nechala jsem Ježíše odříkávat modlitby, abych si byla jistá, že je to skutečně ON. Dokonce jsem ho nechala modlit se růženec. A přes to všechno jsem nevěřila. Nemyslela jsem si, že by mohl být tak dobrý. Tak jsem proti němu bojovala a to bylo velmi bolestné. Nakonec mi jednoho dne můj duchovní vůdce nařídil, abych tomu věřila. Tak jsem konečně našla klid.*“

Jde o to, *plně důvěřovat Bohu*. Často nám v tom brání obava, že Bůh bude od nás žádat mnoho utrpení nebo mnoho modliteb. Přitom on chce jediné: darovat nám svou lásku. Když přijmeme jeho lásku, proniká nás stále hlouběji a vnitřně se nám stále víc přibližuje. Se zakoušením jeho milující přítomnosti už dokonce ani utrpení není břemenem.

Ježíš říká, že jeho církev ztratila jeho srdce. Je velice smutný, když tolik věřících má kvůli němu mezi sebou spory, ale jeho málo milují. Mnozí také říkají, že to dělají pro Ježíše. To je pravda, že pro něho hodně dělají, ale nemilují ho.

Pro toto setkání obdržela poselství (10. ledna 2001):

Otevřít se Ježíšově lásce

Mé děti, dnes jsem vás zde shromáždil, abych vám svým poselstvím něhy daroval naději a mír srdce. Málokdo z vás mě opravdu zná a má pro mne srdce plně horoucí lásky. Proto přicházím, abych vám nabídl svou svatou přítomnost a vzájemnou důvěru, jestli mě dnes přijmete k sobě.

Vaše doba je ovládána temnotou, která vás zřejmě ohrožuje ze všech stran. Ještě nikdy země nezažila takový zmatek, takové nahromadění hříčů. Proto je přede všemi očišťování, aby si celé lidstvo uvědomilo svůj omyl.

Každé oko uvidí můj slavný kříž, protože křížem jsem vás zachránil. A v této chvíli milosti mě mnozí poznají jako jediného Boha: Otce, Syna a Svatého Ducha. Tváří v tvář temnotě svého života přijdete a snažně mě budete prosit o odpuštění; mnozí budou velice zděšení tím, co udělali.

Brány jubilejního roku jsou už zavřené a svatý oheň, z něhož zazáří světlo, už hoří.

Pojďte a smiřte se se mnou, přijďte a změňte skrze mne svůj život, a já vám slibuji své nekonečné milosrdenství a laskavost.

Pojďte mlčky k mému Srdci, abych vám ukázal, jak velice vás miluji, jak velkými břemeny byly vaše hříchy, protože jste nešli správnou cestou.

Spěchejte ke svátostem mé Církve a dostanete pravý život.

Moji andělé teď chodí a oddělují plevy od zrna. Je to strašlivá hodina, protože ďábel se teď chystá napadnout všechny vlažné, všechny, kdo ještě neřekli jednoznačně ANO. V tomto smyslu přicházejí k pádu i mnozí vyvolení, protože si trochu zvolili Boha a trochu zlo, které se skrývá pod pláštěm moudrosti.

Říkám vám: kdo nemá zkroušené a vášnivě milující srdce, nebude moci obstát.

Teď musíte snažně a s hlasitým voláním prosit o stálou žízeň po Bohu. Bez této žízni, bez této lásky váš zlo povede na zcestí.

Všem těm, kdo mě milují celým srdcem a kdo mi odevzdali svůj život, říkám: Nebojte se. Setkáte se s odmítáním (i mezi svými nejbližšími, mezi přáteli); bude se vám zdát, že jste osamělí, tak velice se ďábel bude snažit působit vám bolest prostřednictvím těch, kteří nemilují doopravdy. Ale má ruka smete všechny vaše utlačovatele a nahradí nevěřící novými lidmi. Všechnu útěchu, všechnu radost najdete v mém srdci, které je spojené s Mariiným.

Buďte tedy silní a pevní. Skrve vás má zazářit pravda. Nikdy vás nenechám bez pomoci. Nepřítel padne, když to nikdo nebude čekat...

Žehnám vám, kdo mne přijímáte.

S žízni po Ježíši jděte do ticha

První modlitbou, o kterou nás Ježíš prosí, je, abychom po něm stále žíznil. Nemáme-li *neustálou žízeň po Bohu*, bude pro nás modlitba obtížná. Můžeme však prosit Ducha svatého o pomoc, aby zapálil naše srdce láskou k Ježíši. Ježíš žebra o tuto žízeň, protože nás chce udělat přešťastnými svou láskou, svým zářícím úsměvem a také svým humorem. Nemáme-li žízeň po Bohu, je v nás hodně temnoty. Pak se pokoušíme utěšovat se pozemskými věcmi. Pozemské štěstí je ale velice malé ve srovnání se štěstím, které přichází od Boha. Kdo je skrytý v Ježíšově Srdci, tomu stále svítí slunce.

Dokonce i utrpení se mu stává radostí. To můžeme chápat jedi- ně, když se obrátíme a vnímáme Ježíšův milující pohled, kterým se dívá na každého z nás. Čím víc cítíme tento pohled, tím víc toužíme po čistotě a pravdě, tím víc budeme odolávat hříchu.

K tomu, abychom zakoušeli Ježíšovu přítomnost, je třeba mlčky prodlévat v modlitbě. Jedině v tichu mluví Ježíš k našim srdcím. Pro hovorné lidi bývá obtížné každý den věnovat Ježíši trochu času ticha. Jakmile však pochopí, co všechno jim Ježíš chce darovat, pak už nebudou upovídání a budou toužit jen po tom, aby se na něj dívali.

Ježíšova poselství ve Františ- činých knihách nejsou určena hlavně jí, ale nám všem. Když tedy Ježíš říká: „Jsi má květinka“, říká to každé duši, která mu otevře své srdce. Jsme-li ochotni dát se Ježíšem milovat, pak budeme toužit po tichu. Pak nás už nezajímají polemiky a kritika a Ježíš odstraní z naší duše všechny „povyk“. Pak se můžeme modlit bez hloubání a bez starostí. A budeme šťastní, protože mezi námi a Ježíšem je jen láska. Když se pak vrátíme do světa, vyznačuje skrze nás Ježíš svůj pokoj a svou něhu. A tak nastane na zemi mír skrze horoucí lásku k Bohu. Ježíš už je znechucený vlašnými dušemi. Musíme prosit Boha o hořící srdce. Ježíš nás k tomu naléhavě vybízí v dalším povzbudivém poselství z 4. ledna 2001:

Plně se oddejme Ježíšově uzdravující lásce

Když mi duše úplně otevře své nitro a odevzdá mi svou víru, svou lásku, svou bídu, spěšně do ní vejdu, abych ji v hloubi uzdravil.

Jsem Slitovnost: přijdu, abych zachránil a vyléčil každou chorobu duše, srdce, a mnohdy i těla. Mé děti, složte svou naději ve mne; buďte plní důvěry, že vám vrátím opravdový život, který jste ztratili.

Žádný problém, žádná nemoc nejsou bezvýchodné. Mohu vás osvobodit od každého utrpení,

mohu vyléčit všechny neduhy srd- ce, ducha i těla.

Když otevřete své srdce slovu evangelia, dojdete uzdravení a opět najdete naději; pak se můžete stát světelky pro své bratry a sestry.

Pojďte a dejte mi svá břemena: předejte mi všechno, co vám dělá starosti, dejte mi své srdce a s vírou si ode mne vyprošujte jeho hluboké uzdravení. Nenechám vás bez pomoci...

Kolikrát už jsem chtěl každého z vás přitisknout na své Srdce, abych vás zbavil nemocí ducha a všech ostatních! Ale jak často o mé lásce pochybujete!

Láska léčí všechno, ale musíte ji přijmout jako dítě.

Mnohdy musíte snášet tělesná utrpení; i ta mohu uzdravit. A když to neudělám, mohu vám darovat potřebnou sílu, potřebnou radost, abyste nesli tyto kříže, které kaž- děho v životě potkají...

Pojďte a prostě vytrvale o uzdra- vení. Pojďte a velejte mě, darujte mi celé své bytí. Budu se o vás starat, uzdravím vás.

Vaše modlitba má být láska, pokoj, vzdávání chvály. Spočítejte s velkým vnitřním tichem v mém Srdci a uvidíte záznaky milosti, jichž se vám ode mne dostane.

Jen v bezpodmínečné odevzda- nosti mé svaté vůli zakusíte hlu- boké uzdravení celé své bytosti.

Jsem dobrý a pokojný. Jsem ochotný dát vám nový život. Přij- měte mou lásku...

Stále žijte v Ježíšově přítomnosti

Je důležité, abychom si byli vědomi stále Ježíšovy přítomnosti v našem životě. Ježíš je živý. Vidí všechno, co děláme, ví všechno, co si myslíme. Je s námi ve všech těch malých věcech, které děláme. „Mnohdy s ním mohu zůstat hodiny v modlitbě, ale pak mě pře- ruší a řekne: ‚Teď připravíme jídlo.‘ A když čistím zeleninu, vnímám ho vedle sebe v kuchyni. Ježíš dělá všechno se mnou.“ Zrovna tak to platí pro každého z nás, i když nevnímáme Ježíše tak jako Františka. Musíme vírou

vrůstat do jeho stálé přítomnosti. Když se to děje, budeme stále zřetelněji cítit Ježíšovu blízkost. A on nám daruje známky své přítomnosti. Pak budeme mít radost v srdci s vědomím, že nejsme na všechnu svou práci sami. Mnozí říkají, že Bůh je od nás daleko. Ale maličci a pokojní ho zakoušejí docela blízko. Je to pýcha myslet si, že Bůh není s námi v úplně obyčejných vě- cech. Ježíš k nám přichází nejen ve vznešených chvílích modlit- by, ale také když pracujeme, když trpíme. Ale musíme ho přijmout.

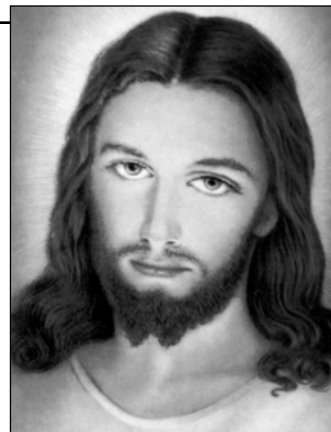
Některí lidé totiž nesnášejí, že je tak blízko a tak živý. Tak jako Ježíš po svém zmrtvýchvstání přišel ke svým apoštolům a upe- kl rybu, tak je stále ve všech situacích s námi. Nesmíme ho odmítat. Často se totiž modlíme trochu ráno, trochu večer, ale zbývající část dne žijeme úplně sami.

Chceme-li, aby nás Ježíš vedl svým svatým Duchem, musíme mít srdce dítěte. Když darujeme Ježíši své srdce a žijeme jako dítě cele v jeho blízkosti, bude nám po celý den vnukat, co máme udělat pro tu či onu osobu. Pak budeme mít velmi mnoho radosti, protože budeme přinášet pokoj tam, kde je trápení. Vždyť Ježíš chce všem darovat uzdravení.

Uzdravení přijetím Boží vůle

Uzdravení se týká především našeho trpícího srdce. Jsou lidé, kteří by chtěli být vyléčeni ze své tělesné nemoci. Ale je známo, že existují nemocní, kteří jsou docela šťastní, a lidé tělesně zdraví jako ryba, kteří jsou úplně nešťastní. Proto musíme prosit nejdříve o uzdravení srdce. Často nám Ježíš daruje i uzdravení těla, když souhlasíme s uzdravením srdce.

Ježíš chce opět přijít právě za našich dnů, aby nám daroval mnoho uzdravení. Také v církvi je hodně temnoty, která se ještě zhorší. Ale nic nemůže zadržet Boží lásku. Když úplně otevřeme své srdce, staneme se platnými apoštoly nové doby. Temnota

nás nebude lekat. A budeme nástroji uzdravení pro srdce našich bližních. Ježíš nám ohla- šuje velmi těžkou dobu, která však nepotrvá dlouho. Prosí, abychom se skryli v jeho srdci, řekli mu bezvýhradně ANO, zůstali věrni papeži. Pak nám temnota nebude moci ublížit. Ježíš také prosí, abychom se v každém okamžiku odevzdali do Boží vůle. To znamená, aby- chom přijali všechno, co se v na- šem životě přihodí. Je to ne- možné, jestliže jsme nepocítili Boží lásku k nám. Ale bude to úplně snadné, když prodléváme v modlitbě a přitom cítíme jeho lásku. My lidé chceme ve svém životě všechno rozhodnout sami. Pak ovšem máme hodně starostí, protože ne vždycky jde všechno podle naší vůle. Ale když všech- no odevzdáme Ježíši, když mu řekneme „Udělej se mnou, co chceš!“, pak si můžeme oddech- nout. Pak už nemáme starostí. Pak se staráme jediné o to, aby- chom milovali Ježíše, a on se stará o nás a o náš život. Nedo- pustí, aby nám něco chybělo. Odevzdat se takto Ježíši, to je skutečné osvobození.

O uzdravení a osvobození svědčí toto Ježíšovo poselství (ze 4. 1. 2001):

Bezvýhradně se rozhodnout pro Ježíše

...Když prosíte Otce o něco v mém jménu - ve jménu Ježíše Krista - vyslyší vás.

Tato slova jen málokdo uvádí ve skutek; protože nemáte takovou víru tryskající ze srdce, které se stravuje láskou.

Co jsem udělal, když jsem k vám přišel na zemi? Miloval

jsem vás dokonale. Přišel jsem vám vstěpovat lásku. Přišel jsem vám uzdravit... Nečtete dost v evangeliu... Kdybyste je četli s láskou, pochopili byste, že jsem přišel vysvobodit vás z vašich řetězů.

Tomu, kdo mě chce následovat a kdo mě s vírou a pokorou přijímá, dávám všechno... Ještě dost nevěříte v má dobrodiní... Nepřišel jsem proto, abych přinesl život a spásu jen za svých pozemských dnů. Jsem s vámi po všechny dny až do konce tohoto světa a navěky.

Musíte znovu přijít k naději, a to se děje modlitbou, hlubokou kontemplací, bezpodmínečnou oddaností a svátostmi.

Volám vás, ale tak mnoho z vás mi odporuje a dělá ze mne Boha, který přináší utrpení.

Žijte stále v mé přítomnosti, a poznáte mě. Buďte ochotni stát se úplně maličkými, a světlo mého svatého Ducha vás osvíti.

Když vás volám k hlubokému obrácení, k bezvýhradnému sebeobětování, pak proto, abych vám přinesl život, který JÁ JSEM.

Abyste znali mé Srdce, musíte se mi odevzdat bez výhrad a plni důvěry. Jen vy můžete učinit toto rozhodnutí. Pak se vám dostane zahojení vašich tak rozličných a hlubokých zranění.

Ale Bůh se nikdy nevnucuje. Proto máte svobodu každý den volit mezi mou láskyplnou vůlí a svou vlastní vůlí. Věřte mi přece: Nepřítel, Zlý, proti vám vede urputný boj a získává přitom moc tak četnými hříchy: on vám nikdy nedá život, ale temnotu, chmury a utrpení.

Ke každému z přítomných říkám: daruj mi své srdce naprostou oddaností, daruj mi - z lásky - všechna vlákna svého bytí, pojd' a poznej mé Srdce, pak tě uzdravím a osvobodím od každého zla.

Děťátka, tato doba, která poznala tolik zla, už se chýlí ke konci. Buďte stateční, pevní a radostné myslí, protože opět přijdu. Má sláva už je přede dveřmi...

Uzdravování skrze svátosti

Uzdravování se děje svátostmi. Ježíš nás prosí, abychom vel-

mi často přistupovali ke svátosti smíření. A to vůbec ne proto, aby nám něco vytýkal, nýbrž aby nás přitiskl na své Srdce jako malé děti. Kdo si chce nechat své viny pro sebe, musí v nitru velmi často trpět. Často jsou lidé velmi nešťastní, protože se nechťejí zpovídat. Tak jim démon brání vidět světlo. Ježíš nás prosí, abychom šli jednou za měsíc ke zpovědi. Ale nevede si o tom záznamy. Uvádím tento příklad, protože mnozí se zpovídají jednou za dvacet let. Máme-li skutečně žízeň po Bohu, nemůžeme jinak a spěcháme ještě častěji (než jednou za měsíc) k této svátosti. Protože čím jsme čistší, tím víc se v nás může usídlit Ježíš. Ježíš je smutný, když jdeme ke zpovědi jen z povinnosti. Vždyť chce jediné naší lásku. Neměli bychom si myslet, že to všechno není k ničemu.

Musíme mít víru, velikou víru. Když věříme, že nás Ježíš chce touto svátostí uzdravit a obšťastnit, dostaneme všechno, v co doufáme, a ještě mnohem víc.

Ježíš nás prosí o individuální zpověď. Pokání s kolektivním rozhodnutím smí být podle Ježíše jen v nejvyšší nouzi. Každý potřebuje setkání s Kristem skrze kněze. Každý je svobodný. Ale Ježíš nás miluje tak vroucně, že bychom to se zpovědi měli aspoň zkusit.

Ježíš nás také vybízí, abychom ho co nejčastěji přijímali při mši svaté. Samozřejmě jsou lidé, kteří nemohou jít na mši každý den. V takovém případě mají žít životem naprosté odevzdanosti Ježíši, pak i jim daruje mnoho milostí. Milujeme-li Ježíše opravdu vroucně, chodíme na mši sv. nejen v neděli. Pokud jsme se však s jeho láskou ještě nesetkali, připadá člověku častá účast na mši nesnadná a jako tíživá povinnost. Má-li se to změnit, musíme napřed potkat Ježíše v hluboké modlitbě a prosit o horoucí lásku k němu...

Když jdeme na mši sv., Ježíš chce, abychom byli „krásní“. To

znamená „bez hříchu“. Chce také, aby naše tělo zaujalo správný postoj. Přitom nás nechce strkat do nějaké svěřací kazajky. Ježíš nás nikdy nenutí. Máme-li však srdce zamilované do Ježíše, nemůžeme jinak, než při proměňování kleknout. Ježíš nechce spory na toto téma. Jsou věřící, kteří klečí a kritizují ty, kdo neklečí, a jsou taci, kdo stojí a kritizují ty, kdo kleknou. To všechno je jen „povyk“. Ježíš nás prostě prosí, abychom ho milovali. Milujeme-li ho vroucně, padneme na kolena. Nebudeme moci jinak. Klečení je pak skoro jako pokušení, ale v žádném případě ne povinnost. „Prosím, nezlobte se, když vám říkám, že Ježíše těší, když klečíme. Ze začátku jsem vždycky při proměňování zůstala stát. A víckrát tu byl někdo, kdo mi chtěl ohnout kolena. Ale já jsem kladla odpor. Jednoho dne jsem toho měla dost a zeptala jsem se Ježíše: ‚Co to má znamenat?‘ Řekl: ‚To je tvůj strážný anděl, který se pokouší ohnout ti kolena, ale ty odporuješ.‘ Řekla jsem mu: ‚To jsi mi měl říci dříve!‘ Odpověděl: ‚Možná jsi k tomu ještě nebyla vnitřně připravena.‘ Proto máte být v radosti, i když vám říkám něco takového. Ježíš vás miluje takové, jací jste. Miluje vás se všemi vašimi slabostmi. Miluje mě se všemi mými slabostmi. Ale když milujete celým srdcem, dobrou vůlí, jednou padnete na kolena. Ježíš čeká.“

Když přijímáme, církev, jak známo, dovoluje svaté přijímání na ruku. Přijímat na ruku není hřích, vždyť je církev dovoluje. Ale také víme, že papež má raději, když přijímáme ústy. Za papežem stojí Ježíš a Maria, kteří rovněž mají raději, když přijímáme ústy. Ježíš ale nežadá, abychom přijímali do úst z vědomí povinnosti. Je také znechucen četnými spory o toto téma. Někteří velmi přísní lidé říkají, že se to musí dělat tak nebo tak. Ale nemají lásku v srdci. Ježíš má v srdci lásku. Neříká: „Musíš to dělat tak nebo tak.“ Ježíš říká jen: „Když mě přijmete

z ruky kněze přímo do úst, pak se vám dávám přímo. Miloval jsem vás nad míru. Když mě vezmete do ruky, neakceptujete, že se vám dávám přímo. Ale mne nemůžete jen tak vzít. Jedině já se vám mohu darovat.“ Ježíš k tomu použil přirovnání: „Je to, jako bys někoho chtěl obejmout a políbit, ale on ti jen podává ruku.“

Jak známo, Maria nás v této těžké době prosí, abychom se trochu postili. Prosí nás také, abychom se modlili růženec i ostatní modlitby. To všechno se má dít v radosti. Ježíš chce, abychom i to dělali z lásky a ne z povinnosti. Jinak je to, jako bychom někomu připravovali dárek, ale ve skutečnosti k tomu neměli moc chuti. A ten člověk cítí, že k tomu nemáme chuť, a je z toho smutný. Když tedy dáváme Ježíši a Marii dárek, postíme se či modlíme růženec, máme to dělat z lásky a s radostí. Nepostíme se kvůli postu. To by nepřineslo nic nám, ani Ježíši, ani ostatním. Postíme se, abychom byli Ježíšovi bliž a silněji zakoušeli jeho přítomnost. Pak naše spojení s Ježíšem slouží i k nspáse ostatních. A Františka svědčí: „Ježíš mě prosil, abych se každý den trochu postila, ale ve středu a v pátek trochu víc. Prosil mě, abych se modlila nejprve pět, ale pak patnáct desátek růžence. Pak mě prosil, abych se každou noc modlila tři nebo čtyři hodiny. A kdyby teď po mně chtěl méně, byla bych velice smutná, protože mě po všechny tyto chvíle tak velice obdarovává svou něhou.“

Ke konci přednášky mluvila Františka též o modlitebních skupinách, které mají být dle Ježíšova přání zakládány s označením „Poslové Ježíšovy něhy“. Byly osloveny osoby, které chtějí žít ve velkém vnitřním tichu a celé v oddanosti Ježíši, aby naplněny božskou radostí a mohli ji mohly vyzařovat mezi své bližní. Ve Francii a Belgii je už takových modlitebních skupin hodně...

Hans-Joachim Keinath
Přel. M. Mrázková

Život svatého Františka (17)

V Římě poznal František jednu ženu, Jacopu dei Settesoli, vdovu po jednom šlechtici, Gazianu de Fagipani. Byla to výjimečná žena. S tělesným půvabem se spojovala jemnost mravů. Nenáviděla přítelíčkování se zlem, jak se s ním často setkáváme u lidí volných mravů. František ji nazval »bratr« Jacopa. Snad tím chtěl vyjádřit, že se u ní nevyskytovaly slabé stránky ženského pohlaví.

Jestliže bychom mohli sestru Kláru přirovnat spíše k zamyšlené Marii z evangelia, »bratr« Jacopa byla spíše aktivní Marta. Nedala se vyvést z míry nechutnými zmatky lidského života. V srdci byla zaměřena k dobru, aniž by se poddávala přehnaným starostem.

Světec byl několikrát na její pozvání hostem v jejím domě. Vždy ho zahrnovala laskavou péčí. Byla však při tom vždy obšťastněna Božím slovem z jeho úst.

Jednoho dne jí František přinesl jako dárek jehně, které bylo těžce poraněno. Jacopa přijala dárek s radostí. Opatrovala ho s něžnou starostlivostí. Toto jinak plaché stvoření bylo obzvláště důvěřivé.

Když zvířátko povyroستlo, nepokládala šlechtična pod svoji důstojnost ostříhat jeho rouno. Vlnu upravila na přeslici a utkala pro dárci beránka kutnu. Ta pak hrála nejen měkkou vlnou, nýbrž ještě více dobrotivým ženským srdcem. Jistě pomohla světcovi krátce před smrtí lépe snášet tělesná trápení. Tato bílá vlněná kutna se dodnes uchovává mezi památkami v kostele sv. Františka. Po smrti Chudáčka rozpustila Jacopa v Římě svou velkou domácnost a přestěhovala se do Assisi. Po letech

Porciunkula

nejpřísnějšího odříkání a pokání dokončila zde svůj život.

Kdo dnes sestoupí do dolní baziliky sv. Františka k jeho hrobu, vidí u vchodu do krypty za mříží prostou schránku. Ta přechovává tělesné pozůstatky této významné ženy. I v ní zazářil jasný lesk oněch prvních františkánských hrdinných dob.

* * *

Nemáme žádných zpráv o druhém setkání sv. Františka s papežem Inocencem. Papeži bylo již dávno známo, jak velkolepá obnova vzešla z tohoto místa menších bratří. Tak se můžeme s jistotou domnívat, že udělil Božím muži z celého srdce své požehnání a povzbudil ho k naplňování jeho svatého poslání.

Vyzbrojen na cestu touto duchovní výbavou odebral se František do Ancony a nastoupil na palubu lodi směřující na východ.

Nejčastěji ho viděli, jak stojí se svatou netrpělivostí na přídi, jako by chtěl urychlit onen okamžik, kdy jeho noha stane na Svaté zemi a on bude moci dát volný průchod svému apoštolátu.

Ale všechno dopadlo jinak.

Bouře zahnalá loď k dalmatskému pobřeží. Bylo nutno obětovat většinu výbavy a proviantu, aby se zachránily lidské životy a loď. I ta byla značně poškozena. Protože se blížila zima, bylo nutno pomýšlet na návrat.

V důsledku nedostatku potravin nechtěl kapitán vzít žebrařého mnicha na palubu. Ale František se tajně na loď propašoval. Bůh mu poslal jednoho spořádaného muže, který mu zajistil nezbytné zaopatření.

Znovu přepadla loď bouře, cesta se mimořádně protáhla. Nyní byla pomoc, jakou se František z lásky stal, záchranou pro všechny. Jeho proviant se při rozdělování rozmnožoval pod jeho rukama tak zázračně, že všichni měli dostatek jídla a pítí.

Jakmile přistáli u pobřeží Ancony, začala pro Františka doba apoštolátu.

Tommaso de Celano o tom píše: »Služebník Nejvyššího opustil moře a spěchal zpět na pevnou zemi. Projížděl jí pluhem slova a zaséval semeno života, které přináší bohaté plody.«

V Osimu kázal před jedním biskupem a zástupem lidu. Námět k jeho kázání mu dal beránek, kterého získal tím, že prodal svůj plášť. Líčil lásku Vykupitele,

který je veden na popravu jako beránek. Pak plakal světec nad lidskými hříchy, jimiž budou znovu vyzbrojeny ruce katanů. V jeho slovech bylo tak vášnivě zaujetí, že posluchači byli dojati k slzám.

V Sanseverino navštívil klášter »chudých žen«. Hovořil k nim se svatým zápallem a dal jim důrazné napomenutí. Jak řekl, jejich život pokání a jejich modlitba se musí řídit příkladem sester od S. Damiana. Jen tak budou na správné cestě.

Zcela skrytý v tmavém koutě chrámu byl při této Františkově exhortaci přítomen jeden pozorný posluchač. Byl to známý básník oné doby. Na císařském dvoře se těšil titulu »Král veršů«. Světcova slova hluboce zapůsobila nejen na sestry, ale i na něho. Vyvolala v jeho srdci pocit vzniku nejkrásnější písně lásky nebo nejlepší hrdinné básně. Jako okouzlen přijímal tyto dosud nikdy neslychané zvuky. Přitom viděl, jak popisuje Celano, »svými tělesnými očima, jak je František proboden dvěma meči, jedním od hlavy až k nohám, druhým skrze hrud' od ramene k rameni«.

Hluboce dojat nevěděl, co si má o tom myslet. Když se znovu vzpamatoval, protlačil se skrze množství lidí před kostelem k Františkovi, vrhl se mu k nohám a prosil ho, zda by mu mohl místo vzácného oděvu císařského dvorního básníka dát chudou kutnu menšího bratra.

František ho plný dobroty stiskl ve své náruči. I on byl kdysi básníkem a básníci mají milost čist druhým v srdci. Projevil mu opravdu mateřskou přízeň a řekl mu mnoho něžných slov.

Guglielmo Divini, nyní bratr Pacifik, nikdy nezapomněl na tuto hodinu. Vždy prohlašoval, že od té hodiny se světec stal pro něho »jeho nejlepší matkou«.

(Pokračování příště)

Život Kristův (41)

XLI. Ježíš Kristus, pravý člověk

1) Ježíš Kristus je pravým Bohem i pravým člověkem, to je ústřední tajemství naší víry. Je to také klíčová pravda našich christologických katechezí. Dnes si klademe za úkol hledat svědectví o této pravdě v Písmu svatém, zejména v evangeliích a v křesťanské tradici.

Viděli jsme, že podle evangelií se Ježíš Kristus představuje a nechává se poznat jako Bůh – Syn zejména, když prohlašuje: *Já a Otec jedno jsme* (Jan 10,30); když na sebe vztahuje jméno Boží: *Já jsem* (srov. např. Jan 8,58); když ukazuje, že mu přísluší božské atributy; když prohlašuje, že je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (srov. Mt 28,18); když tvrdí, že bude soudcem všech lidí na posledním soudu a že má moc nad Zákonem (srov. Mt 5,22.28.32.34.39.44), který má v Bohu svůj původ a díky němu také svou sílu; konečně když prokazuje, že má moc odpouštět hříchy (srov. Jan 20,22-23), poněvadž i když přijal od Otce moc pronášet poslední soud nad světem (srov. 5,22), Otec ho poslal na svět, aby hledal a zachraňoval to, co bylo ztraceno (srov. Lk 19,10). Aby doložil svoji moc nad přírodou, Ježíš konal zázraky – znamení, která prokazují, že spolu s Ježíšem vstoupilo do světa rovněž Boží království.

2) Tento Ježíš prostřednictvím všeho toho, co koná a čemu učí, dokládá, že je Božím Synem, zároveň se však představuje a dává se poznat jako pravý člověk, opravdu Nový Člověk. Nový zákon a zejména evangelia dokládají zcela jednoznačně tuto základní pravdu, které si Ježíš byl naprosto jednoznačně vědom a kterou apoštolové a evangelisté dobře znali, uznávali a předávali bez sebemenšího stínu pochybnosti. Tuto katechezi tedy musíme věno-

vat tomu, abychom alespoň v krátkosti přehlédli ty údaje evangelií, které se týkají dané pravdy, ovšem v úzké vazbě na to, co jsme již řekli, totiž že Kristus je zároveň pravým Bohem. Tento způsob výkladu ohledně pravého Ježíšova lidství je dnes zcela nutný vzhledem k rozšířené tendenci pojímat a prezentovat Ježíše pouze jako člověka, sice jako člověka neobvyklého a mimořádného, nicméně pouze jako člověka. Tato tendence, tak charakteristická pro moderní dobu, je v určitém smyslu protikladem oné tendence, jež se v rozličných podobách projevovala v prvních staletích křesťanské éry pod společným názvem „dokétismus“. Podle dokétů měl být Ježíš Kristus člověkem pouze zdánlivě, měl by tedy mít pouze vzezření člověka, ale ve skutečnosti by podle nich byl pouze Bohem. Tváří v tvář těmto protikladným tendencím církev vyznává a hlásá pevně celou pravdu o Kristu jako bohočlověku, o Kristu jako o pravém Bohu a pravém člověku, o jediné osobě božského Slova, které je ve dvou přirozenostech, tedy v Boží přirozenosti a v lidské přirozenosti, jak tomu učí katechismus. Jedná se o hluboké tajemství naší víry, které zároveň vrhá světlo na mnoho jiných tajemství.

3) Biblická svědectví ohledně pravého Ježíšova lidství jsou jasná a četná. Nyní si je v krátkém přehledu připomeneme a v příští katechezi je vysvětlíme. Výchozím bodem je pravda o vtělení: „*Et incarnatus est*“, jak ji obsahuje Vyznání víry. Nejjasnějším způsobem vyjadřuje tuto pravdu prolog Janova evangelia: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14). Tělo (řecky *sarx*) znamená člověka v jeho konkrétnosti zahrnující tělesnost, tedy také omezenost, sla-

host a v jistém slova smyslu pomíjivost. (*Věru, lid je pouhá tráva* – Iz 40,6) Ježíš Kristus je právě takovým člověkem ve smyslu slova „tělo“. Toto tělo – tedy lidskou přirozenost – Ježíš přijal ze své Matky Marie, Panny z Nazareta. Jestliže svatý Ignác z Antiochie nazývá Ježíše *sarkoforos* (nositel těla – srov. *Smyr.*, 5), pak tímto výrazem jemně naráží na Ježíšovo narození z ženy, která mu dala „lidské tělo“. To vyjádřil již svatý Pavel, když napsal: *Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, ...* (Gal 4,4)

4) Evangelista Lukáš hovoří o narození z ženy, když popisuje události, které se odehrály za betlémské noci: *Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí ...* (Lk 2,6-7) Tentýž evangelista nás zpravuje o tom, že osm dní po narození bylo dítě obřezáno a zároveň mu bylo dáno jméno Ježíš (srov. Lk 2,21). Čtyřicátého dne bylo dítě představeno jako prvorozený syn v jeruzalémském chrámu podle toho, co nařizuje Mojžišův zákon (srov. Lk 2,22-24). Stejně jako ostatní lidské děti i Ježíš jako dítě rostl a sílil, byl také plný moudrosti (srov. Lk 2,40). *Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí* (Lk 2,52).

5) Nyní se podívejme na dospělého Ježíše, jak nám ho převážně představují evangelia. Jako pravý člověk s reálným tělem Ježíš zakoušel únavu, hlad a žízeň. *Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl.* (Mt 4,2) Na jiném místě můžeme číst: *Ježíš, unavený chůzí, posadil se ... Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“* (Jan 4,6-7) Ježíšovo tělo tedy bylo vystaveno únavě, utrpení, bylo to tedy smrtelné tělo. V tomto těle nakonec Ježíš snášel mučení, když je bičován, korunován trním a nakonec ukřižován. Ve

strašlivé agonii, když umírá na kříži, Ježíš pronáší své *Žitnín* (srov. Jan 19,28), které představuje poslední dojemný a utrpením naplněný výraz jeho pravého lidství.

6) Pouze skutečný člověk mohl trpět tak, jak trpěl Ježíš na Golgotě. Jedině skutečný člověk mohl zemřít tak, jak opravdu zemřel Ježíš. Tuto smrt viděli mnozí, nejen jeho přátelé a učedníci. V Janově evangeliu čteme, že skutečnost Ježíšovy smrti konstatovali rovněž římsí vojáci: *Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda.* (Jan 19,32-34)

„... narodil se z Marie Panny, trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest; ...“ Těmito slovy Apoštolského křesťanského vyznání je vyjádřena pravda o Ježíšově narození a o jeho smrti. Pravda vzkříšení je vyjádřena slovy „třetího dne vstal z mrtvých“.

7) Vzkříšení jiným způsobem znovu potvrzuje to, že Ježíš je opravdovým člověkem. Jestliže se Slovo narodilo v čase, stalo se tělem, pak při vzkříšení znovu oživilo vlastní tělo. Pouze pravý člověk mohl trpět a zemřít na kříži – pouze pravý člověk mohl vstát z mrtvých. Vstát z mrtvých znamená vrátit se k vlastnímu životu v těle. Toto tělo může být proměněno a obdařeno novými kvalitami a pravomocemi, může být

i oslaveno (jako je tomu při Ježíšově nanebevstoupení a jak tomu bude s lidskými těly při vzkříšení na konci časů), ale je to stále opravdu lidské tělo. Vždyť vzkříšený Kristus znovu vstupuje do styku s apoštoly, kteří ho viděli, dotýkali se jeho ran a jizev zbylých po ukřižování. Ježíš s nimi jako vzkříšený nejen hovoří a přebývá, ale dokonce přijímá i jejich jídlo. *Podali mu kus pečené ryby. Vzal a před nimi pojedl* (Lk 24,42-43). Kristus má tedy vzkříšené a oslavené tělo, které je ale stále lidským tělem, v tomto těle Ježíš také vystupuje do nebe, aby usedl po pravici Boha Otce.

8) Ježíš je tedy pravý Bůh i pravý člověk. Není jen zdánlivě člověkem, není přízrakem, je skutečným člověkem. Tak ho poznali apoštolové i první věřící, z nichž vznikla prvotní církev. Tak vypovídá i svědectví, které nám zanechali. Můžeme tedy konstatovat, že v Kristu není protiklad mezi tím, co je božské, a tím, co je lidské. Jestliže člověk byl na počátku stvořen k obrazu a podobě Boží (srov. Gn 1,27; 5,1), pak tedy to, co je lidské, může zjevovat to, co je božské, takže právě k tomuto zjevování božského mohlo dojít v plné míře v Kristu. On zjevil své božství prostřednictvím svého lidství, prostřednictvím jednoho opravdu lidského života. Jeho lidství sloužilo k zjevení jeho božství, jeho osoby Slova, osoby věčného Syna. Jakožto pravý Bůh Ježíš nebyl jaksi „méně“ člověkem. Aby zjevil svoji božskou identitu, nemusel se stát méně člověkem. Naopak, právě kvůli pravdivosti a opravdovosti tohoto zjevení byl plně člověkem. Přijetím lidské přirozenosti do jednoty se svou božskou osobou uskutečnil Boží Syn plnost možné dokonalosti lidství. Jedná se o antropologickou dimenzi christologie, k níž se ještě budeme muset vrátit.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Poselství kardinála Newmana dnešní době

Letošní rok, věnovaný památce 200. výročí narození kardinála J. H. Newmana, je vhodnou příležitostí, abychom se postupně zamýšleli nad jeho odkazem.

Ida Friederike Göresová o něm napsala:

»Jestliže se mě ptáte, co vlastně na velké postavě našeho otce Newmana, jak jej s láskou a úctou nazýváme, nejvíce uchvacuje a poutá, nepotřebuji o odpovědi dlouho přemýšlet. Je to nikoliv ušlechtilá humanistická vyrovnanost, nikoliv křesťansky prosvětlená postava gentlemana, nikoliv jeho široký pohled, který daleko předbíhal jeho současníky, ostrost jeho úsudku, neovlivnitelnost a samostatnost jeho svědomí; nikoliv působivost jeho kázání, nikoliv všeobsahující vzdělanost, do srdce pronikající pohled velkého psychologa, vychovatele a duchovního vůdce, jakým se projevuje ve svých kázáních a dopisech: mohli bychom dlouho pokračovat ve výčtu jeho předností, darů a ctností, které nás na jeho ušlechtilém obraze okouzlují. To všechno ale není to pravé, nýbrž je to tento poznatek: Kardinál Newman byl obětovaný.«

Co tím Ida Friederike Göresová míní?

Již letmý pohled na Newmanův život dává vyniknout konturám jeho bytosti a jeho tvorby: je to vášnivá láska k pravdě, jeho vášnivý zápas o pravdu a heroická ochota sloužit pravdě až k bolestným důsledkům.

Newman pociťoval, že je stavěn stále více před otázku: nachází se církev, ke které náležel a kterou miloval (anglikánská), v jednotě s Církví Ježíše Krista?

Jeho několik let trvající studium církevních dějin a církevních otců ho přivedlo k přesvědčení, že Církev Ježíše Krista, která bez přerušení a bez úchytky navazuje na apoštoly a stojí v jednotě s Petrem, je římskokatolická církev.

»Církevní otcové mě udělali katolickým a já nebudu odrážet zpět žebřík, po kterém jsem vystoupil k Církvi,« říká Newman o sobě.

Ve svém nejznámějším díle »Apologia pro vita sua« píše: »Jestliže se nemýlím, je hlavním důvodem, pro který pře-

Kardinál John Henry Newman

stupuji do katolické církve, hluboké a nezvratné přesvědčení, že naše církev se nachází ve schizmatu a že moje spása závisí na mém spojení s katolickou církví.«

Byla to vašeň pro pravdu, která ho s krvácejícím srdcem vyvedla z rodné a milované anglikánské církve, aby na sebe přijal mnohá pokoření od svých katolických souvěrců a od Říma.

»Přicházím tedy k církvi, protože jsem dědicem nebe.« To byl poznatek, který od něho žádal takové důsledky. Neměl jiných důvodů, jak mu je nepřátelsky podkládali, právě naopak.

Napsal před svou konverzí: »Nemám žádné sympatie k římským katolíkům. Nejsem si vědom žádného nadšení, heroického vzepětí, žádné ochoty k oběti...«

»Nemám ani stín starostí, že katolická církev a její učení není bezprostředně od Boha, ale vím velice dobře, že v určitých

kruzích panuje úzkoprsost, která není od Boha.«

Tato úzkoprsost měla být pro Newmana trpkou zkušeností, ano duševním mučednictvím. Po 15 letech příslušnosti ke katolické církvi napsal ve svém deníku: »Bože, mně je, jako bych promarnil ta léta, odkdy jsem katolík.«

A po 18 letech napsal: »Jak je můj život osamělý a plný hořkosti od té doby, co jsem katolík.«

A přesto Newman nikdy nepochyboval o své konverzi, naopak. Miloval Církev, bojoval pro ni, modlil se za ni a odpouštěl svým nepřátelům.

Viděl v Církvi živého Krista v šatu a oblečení doby. Velké zadostiučinění prožil konečně v roce 1879, když ho Lev XIII. jmenoval kardinálem.

Snad právě tato bolestná stránka jeho životopisu tvoří jeho vynikající a příkladnou velikost. A tak může tak pozdě uznaný konvertita John Henry Newman dnes pro hledající lidi být vůdcem a ukazatelem cesty k Církvi. Může je povzbudit, aby překonávali překážky na cestě k Církvi a nezastavili se před branou k svatyni. »Patří k podstatě úctyhodné víry, že ten, kdo přichází k Církvi, cítí, že stojí před zástupkyní Boha a že jak v jejích nařízeních, tak v jejím poznání je něco nadpřirozeného,« píše Newman. Kardinál John Henry Newman je často označován za Augustina přítomnosti, za církevního otce nové doby. Jeho dílo čítá 80 svazků.

1955 byl v Římě zahájen proces jeho blahorečení. Papež Jan Pavel II. vyjádřil nedávno v dopise arcibiskupovi v Birminghamu naději na brzké blahorečení tohoto významného muže.

*Vision 2000/4/01
Přeložil Iš-*

Vatikán a holokaust

Komise složená ze tří židovských a dvou katolických historiků, která byla ustavena v roce 1999, aby zkoumala postoj katolické církve k perzekuci Židů za druhé světové války, ukončila předčasně svou činnost. Jejím úkolem bylo prostudovat 12 svazků *»Actes et Documents du Saint-Siège relatifs à la seconde guerre mondiale*, ve kterých jsou všechny dokumenty z archivu Svatého stolce během druhé světové války. Z židovské strany byla rozšířena nepravdivá obvinění, že Vatikán nevytvořil nezbytné podmínky pro práci komise. Svatý stolec pověřil P. Petra Gumpela TJ, aby na tyto pomluvy odpověděl. Z jeho článku v *L'Osservatore Romano* vyjímáme:

»Iniciativa skupiny byla chválná, když chtěla prohloubit historickou pravdu o činnosti Pia XII. v průběhu druhé světové války, zvláště pokud jde o vztah jeho činnosti k pronásledovaným Židům. Každý, kdo četl toto dílo, může se přesvědčit, že papež udělal vše, co bylo možné, aby zachránil co nejvíce životů, aniž by při tom nějak rozlišoval.

Bohužel tento aspekt uvedená skupina nedokázala ocenit a zvážit. Od počátku někteří členové z hebrejské strany šířili veřejně podezření, že Svatý stolec se snaží některé dokumenty utajit. Tyto osoby šířily tendenční informace ve světových médiích.

Svatý stolec i s vědomím tohoto evidentně nekorektního postupu pokračoval v úsilí o dialog, i když měl právo odvolat svou účast z této pracovní skupiny. To minimum, co je možno oprávněně očekávat od účastníků akademické diskuse, je vzájemné respektování a důvěra v čestné úmysly zúčastněných.

Musíme konstatovat, že ne všichni členové studijní skupiny si dali tu práci, aby pročetli 12 svazků, které měly být prozkoumány. Každý člen měl projít dva svazky a podat o nich zprávu. Nakonec rozdílnost názorů byla tak velká, že Eugen Fisher, koordinátor skupiny, prohlásil: »Zprávy byly tak odlišné co do formy i co do obsahu, že by bylo velmi obtížné redigovat syntetickou závěrečnou zprávu.«

Skupina tedy zformulovala 47 otázek Svatému stolci a navíc

požadovala, aby měla přístup ke všem dosud nepublikovaným dokumentům Svatého stolce.

V říjnu 2000 jsem se setkal s touto skupinou a připravil jsem souhrn odpovědí na každou ze 47 otázek. Při tom jsem s velkou nelibostí musel konstatovat, že dokumenty byly přečteny jen povrchně a některé interpretace byly přímo postaveny na hlavu. Na můj výklad a vysvětlení a příložené dokumenty nebyla skupina schopna předložit žádné námítky. Na konec setkání, při kterém jsem prošel 12 ze 47 otázek, jsem projevil plnou připravenost pokračovat v této diskusi. Bohužel tento návrh nebyl přijat, a to také proto,

Když křesťané v prvních stoletích převzali oště císařské moci, zůstali realističtí. Když obdrželi svobodu - *libertas Ecclesiae*, nepokoušeli se proměnit Desatero na občanské zákony. Ty nejhorší římské zákony byly časem odbourány, ale to se stalo spíše »z nedopatření«, jak říká Emanuel Mounier. První křesťané si byli vědomi, že občanské zákonodárství nemůže zcela odpovídat Božím zákonům. Odkud čerpali tento realismus, který je přiměl tolerovat »nedokonalé zákony«, aniž by z toho dělali drama?

Měli především jasnou představu o dědičné vině a jejich důsledcích pro lidskou přirozenost. Toto vědomí je nevedlo k beznadějnému pesimistické-

Skupina Židů čekajících na audienci u Pia XII., aby mu poděkovali za záchranu života během II. světové války

že v důsledku nového úniku informací, za který byl odpovědný jeden hebrejský účastník, trávili jsme čas především hledáním východiska z vnitřní krize. Nicméně hebrejští členové v dalších měsících systematicky tvrdili, že nedostali odpověď na své otázky, ale dodnes skupina nepředložila raport o své práci.

Archivář Svatého stolce kardinál J. M. Mejija podrobně vyložil, že materiály po roku 1922 nebyly dosud katalogizovány. Jedná se o nejméně 3 miliony listin. Vatikán tyto listiny neuzavírá, ale jakmile pokročí jejich katalogizace, budou k dispozici nejen studijní skupině, ale všem vědcům.

Na druhou stranu, když Svatý stolec chtěl nahlédnout do archívů v USA, Velké Británii a jinde, právě ty dokumenty, o které jsme žádali, byly buď odstraněny, nebo podrobeny embargu. To otevřeně potvrdil jeden člen skupiny při setkání v Římě. Hovořil o svých osobních zkušenostech z archívů USA.

Z toho je zřejmé, že šíření tendenční informace mají propagandistický charakter s cílem poškodit Svatý stolec. Tak selhala iniciativa, která měla přispět k lepším vztahům mezi katolickou církví a židovskou komunitou, a to vinou těch, kteří porušují elementární akademické i lidské normy.«

Překlad -lš-

Proč církev nepřevzme roli OSN

mu náhledu, kterému je pak každé lidské jednání lhostejné. Nezřekli se rozlišování: dobro je dobré a zlo zůstává zlem. Ale v posuzování funkce občanských zákonů a společenského řádu zastávali pozitivně realističtější postoj než jiní. Byli si vědomi faktorů, které určují lidské jednání. Toto vědomí reality dědičné viny je trvalým dědictvím Církve. V mnoha vyhlášeních učitelského úřadu na ně narazíme, a to nejen z dávnověku. Tak např. ve vyznání víry Božího lidu Pavla VI. z roku 1968 se říká: »Věříme, že v Adamovi všichni zhršili (...) Lidská přirozenost je tedy padlá přirozenost, zbavená milostí, která ji odívala, zraněná ve svých přirozených silách a podrobená říši

smrti, která přešla na všechny lidi.«

Tedy realismus, co znamená dědičná vina. A realismus ve vztahu k vykoupení, které zasloužil Kristus. To přesněji řečeno znamená: Realismus, který se týká způsobu, jak jednotlivý člověk může získat spásu.

Především pod vlivem teologie Karla Rahnera mluví dnes mnozí o milosti vykoupení jako o faktu, který je dán takřka přirozeným stavem člověka. My všichni jsme již vykoupeni, stačí, když jsme si toho vědomi. To postačí. Na základě tohoto předpokladu dochází k jinému sblížení s politikou. Jestliže jsme skutečně již všichni vykoupeni, pak je úkolem církve přesvědčit o této skutečnosti svět. Jinak

Liturgická čtení

řečeno: církev nemá nic jiného na práci než hlásat radostnou zprávu o důstojnosti lidské osoby a zasazovat se o to, aby lidé respektovali státní zákony a právo, které se z toho odvozují. Církev je pak podle tohoto pojetí něco jako velká mezinárodní agentura pro lidství. Tedy církev, která přejímá úkoly Spojených národů. Jeví se to jako věrohodné v morální rovině, ale je to skutečně účinné?

Křesťané prvních století byli vedeni jiným přesvědčením. Byli si jisti, že vykoupení skrze Ježíše Krista je nabídkou pro všechny lidi. Ale bez magie. Spásy se dostává lidské svobodě skrze zcela reálné události, skrze milostiplná setkání, která vedou taktéž k reálné změně života. Když se nic neděje, nic se nemění, není to nic platné být si vědom vysoké důstojnosti naší ubohé lidské přirozenosti. Nemůžeme to vyjádřit lépe, než to udělal Pius XII. v encyklice *Mediator Dei* z roku 1947: »Když Kristus vykoupil svět za tu nejvyšší cenu – sebe sama, musel ještě dospět ke skutečnému a pravému vlastnictví lidské duše. Aby se tedy uskutečnilo vykoupení a záchrana jednoho každého i všech po sobě následujících lidských pokolení až do konce světa a byly přijaty Bohem, je nevyhnutelné, aby každý člověk přišel do živého styku s obětí Kříže, a aby mu byly proto předány zásluhy plynoucí z oné oběti (60). Papež Pius XII. srovnává zprostředkování spásy s ponořením do lázně: »Když totiž lidé nejsou ponořeni do jeho vod a tam obmyti z vin, nemohou být očištěni a zachráněni.« (tam.) A papež pokračuje: »Neboť když Kristus, obecně řečeno, celý lidský rod smířil s Otcem svou krvavou obětí na kříži, pak přece bylo jeho vůlí, aby všichni především skrze svátosti a jeho eucharistickou obětí přistoupili a byli přivedeni ke Kříži, aby dosáhli spásných plodů, které jim na Kříži získal.« (61)

Má to něco společného se státními zákony? Ano, má. Neboť když pochopíme způsob, jakým se lidem tohoto světa sděluje spása, když to zakusíme, pak se také mění horizont politického jednání. Všechno je jednodušší, proti podmíněnostem moci dýcháme jiný duch svobody. To nejdůležitější je »živý styk« od osoby k osobě, který žádný zákon tohoto světa, i kdyby stál božským zákonům velmi blízko, nemůže nahradit. -ra-

Poutní slavnost Panny Marie v Rokoli u Nového Města nad Met. se koná v neděli 9. září 2001. Mše sv. v 10.30 a v 15 hod., křížová cesta ve 13.30 hod.

Řeckokatolické věřící zveme na tradiční pouť k Panně Marii Pomocné, ochránkyni lidského života, **Zlaté Hory**, okr. Jeseník, dne 9. září 2001.

PROSIMĚ O POMOC!

S velikou vděčností v srdci děkujeme čtenářům týdeníku Světlo za pomoc, kterou obětavě věnují první etapě **zastřešení kostela sv. Martina v Tošovicích**. Není zde možné vyjmenovat jednotlivce, kteří tolik pomohli a pomáhají. Už jsme uhradili práce za více než 400 000 Kč. Zbývá uhradit částky: 100 000 v měsíci srpnu a 429 000 Kč v měsíci září tohoto roku.

Práce zdárně pokračují, již je zastřešena hlavní věž a položen nový hromosvod. Všechny Vaše finanční příspěvky pečlivě evidujeme. Jedenkrát v měsíci je za Vás, kteří pomáháte „Pláští sv. Martina“, sloužena mše svatá. Kéž Vám všechny Vaše oběti odmění nekonečně dobrý Bůh na přímluvu sv. Martina.

Číslo našeho farního účtu je: 1765101369/0800 u České spořitelny Odry.

Neděle 2. 9. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 3,19–21.30–31
Ž 68(67),4–5ac.6–7ab.10–11
Odp.: 11b (*Bože, ve své dobrotě ses postaral o chudáka.*)
2. čt.: Žid 12,18–19.22–24a
Ev.: Lk 14,1.7–14

Pondělí 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Sol 4,13–18
Ž 96(95),1+3.4–5.11–12.13
Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)
Ev.: Lk 4,16–30

Úterý 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Sol 5,1–6.9–11
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
Ev.: Lk 4,31–37

Středa 5. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,1–8
Ž 52(51),10.11
Odp.: 10b (*Stále spoléhám na Boží slitovnost.*)
Ev.: Lk 4,38–44

Čtvrtek 6. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,9–14
Ž 98(97),2–3ab.3cd–4.5–6
Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
Ev.: Lk 5,1–11

Pátek 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: Kol 1,15–20
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásotem!*)
Ev.: Lk 5,33–39

Sobota 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a, nebo Řim 8,28–30
Ž 13(12),6ab.6cd
Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásám v Pánu.*)
Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE 2.9. PO 3.9. ÚT 4.9. ST 5.9. ČT 6.9. PÁ 7.9. SO 8.9.

Antifona	919	1734	949	964	980	996	1493
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1734	949	964	981	997	1494
Antifony	920	935	950	965	981	998	1494
Žalmy	921	936	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1735	953	969	985	1001	1495
Antifona k Zach. kantiku	713	1492	953	969	985	1002	1495
Prosby	924	1724	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	713	1492	954	970	986	1493	1495

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	792
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1495
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1496
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1495

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	1736	959	975	991	1008	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1737	962	979	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	713	713	1492	962	979	995	1011	714
Prosby	918	933	1731	963	979	995	1011	1028
Záv. modlitba	713	713	1492	963	980	996	1493	714
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

